ຄຳນຳ

ປຶ້ມແນະນຳສະບັບນີ້ ແມ່ນໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນມາເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການລົງທຶນແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຕອບສະໜອງໃຫ້ກັບບັນດານັກລົງທຶນ ທີ່ຕ້ອງການຈະລົງທຶນດ້ານກະສິກຳແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກງານໃນລະດັບຮາກຖານໂດຍການສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ຫຼາກຫຼາຍທັງເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບພາບ, ເພື່ອພົວພັນກັບພາກສ່ວນເອກະຊົນ, ເພື່ອຮັບປະກັນການລົງທຶນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຍືນຍົງ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມັນແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງນັກລົງທຶນໃນການລົງທຶນດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຍຶດໝັ້ນກົດໝາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງ ສປປ ລາວ, ເຊິ່ງປົກປ້ອງ ແລະ ເຄົາລົບຕໍ່ສິດຂອງຊາວກະສິກອນ. ສິ່ງນີ້ຈະສະໜັບສະໜູນ ເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນໂດຍຜ່ານການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດຂອງຊາວກະສິກອນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມງານ ຂອງລັດຖະບານຂອງພວກເຂົາ ສ້າງສະຖານະການທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ເປັນທີ່ຍອມຮັບ. ຄູ່ມືແນະນຳສະບັບນີ້ ໄດ້ຄັດເລືອກເອົາຫົວຂໍ້ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ໂດຍສະເພາະເນື້ອໃນແມ່ນໄດ້ຍົກເອົາຮູບແບບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງນັກລົງທຶນ, ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການລົງທຶນ ແລະ ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ. ພວກເຮົາຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງ ວ່າຄູ່ມືແນະນຳເຫຼັ້ມນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງມືອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ສົນໃຈຢາກລົງທຶນດ້ານກະສິກຳແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ນັກລົງທຶນສາມາດນຳໄປເປັນແນວທາງ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນ.

ສາລະບານ

ໜ້າ

1. ຮູບແບບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ 1
2. ສິດຂອງນັກລົງທຶນ 3
3. ໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ລົງທຶນ..4
4. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການລົງທຶນ 8
5. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ 10

1. ຮູບແບບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ

ການລົງທຶນໃສ່ການຜະລິດກະສິກຳ ປະກອບມີ:

- ການລົງທຶນຂອງຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ;
- ການລົງທຶນແບບຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນ;
- ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນ;
- ການລົງທຶນຂອງລັດແຕ່ຝ່າຍດຽວໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີພາກສ່ວນເສດຖະກິດອື່ນມາລົງທຶນແຕ່ການລົງທຶນດັ່ງກ່າວແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນສຳລັບຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ;
- ການລົງທຶນຂອງລັດ ກັບເອກະຊົນພາຍໃນຂອງລາວ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ;
- ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ;
- ການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດແຕ່ຝ່າຍດຽວ.

ການລົງທຶນໃສ່ການຜະລິດກະສິກຳ ແບ່ງອອກເປັນ ສາມຂະໜາດ:

- ການຜະລິດ ແລະ ທຸລະກິດກະສິກຳ ຂະໜາດນ້ອຍ;
- ການຜະລິດ ແລະ ທຸລະກິດ ກະສິກຳຂະໜາດກາງ;
- ທຸລະກິດກະສິກຳຂະໜາດໃຫ່ຍ. (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ກະສິກຳ ສະບັບເລກທີ 01/ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ທັນວາ 1998, ມາດຕາ 47)

ການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າແບບມີສັນຍາ

ໃນລາວການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າແບບມີສັນຍາ; ການລົງທຶນໃນຮູບແບບ“2+3” (ຊາວກະສິກອນ ແລະ ນັກລົງທຶນ) ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ພາຍໃຕ້ຮູບແບບນີ້, ຊາວກະສິກອນແມ່ນຮັບຜິດຊອບສໍາລັບ 2 ຢ່າງຄື: ທີ່ດິນ ແລະ ແຮງງານໃນຂະນະດຽວກັນນັກລົງທຶນແມ່ນຮັບຜິດຊອບ 3 ຢ່າງຄື: ຕະຫຼາດ, ທຶນ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຮູບແບບຂອງການລົງທຶນມັກຈະມີການປ່ຽນແປງໄປມາລະຫວ່າງ 2+3, 3+2, 4+1 ແລະ 1+4. ຊຶ່ງມັນຂຶ້ນກັບຄວາມອາດສາມາດຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ການຕົກລົງລະຫວ່າງຊາວກະສິກອນ ກັບ ຜູ້ລົງທຶນ. (ປຶດແນະນຳສຳລັບການອຳນວຍຄວາມສະດວກ ການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າແບບມີສັນຍາ, ປີ 2012, ພາກທີ 2, ຂໍ້ 2.2, ຂໍ້ ຂ, ຂອງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຫ່ງຊາດຮ່ວມກັບໂຄງການສົ່ງເສີມກະສິກຳ).

ນອກນັ້ນຍັງມີຮູບແບບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ ດ້ວຍຮູບການເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນ (ອີງຕາມຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການອະນຸມັດການລົງທຶນ ແລະ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານສຳລັບປູກພືດກະສິກຳ, ໂຣແມັງ I, ຂໍ້ 3, ຂໍ້18 – 19 ລົງວັນທີ 27 ກຸມພາ 2019)

- ເຄົາລົບ, ນັບຖືຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ວັດທະນາທຳອັນດີງາມຂອງທ້ອງຖິ່ນ;
- ທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງຕົນ;
- ປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມທຸລະກິດພາຍໃນ, ການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນໃນເຂດໂຄງການຂອງຕົນ;
- ປະກອບສ່ວນທາງດ້ານງົບປະມານ ໃນວຽກງານພັດທະນາສັງຄົມ;
- ສ້ອມແປງສິ່ງສາທາລະນຸປະໂພກໃນເຂດໂຄງການ ແລະ ໃກ້ຄຽງໂຄງການ ໃນກໍລະນີເກີດຜົນກະທົບຈາກການດຳເນີນໂຄງການຂອງຕົນເຊັ່ນ: ຄອງເໝືອງ, ທໍ່ນ້ຳ, ສາຍໄຟ, ແລະ ເສັ້ນທາງໃຫ້ຄືນສູ່ສະພາບເດີມ;
- ປະຕິບັດພັນທະດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ເຕີບໂຕແບບສີຂຽວ, ຖືສຳຄັນການປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ ຕາມກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະຖານສິ່ງແວດລ້ອມແຫ່ງຊາດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້;
- ໃນກໍລະນີເກີດບັນຫາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຜູ້ລົງທຶນ ມີພັນທະປະຕິບັດມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນເພື່ອແກ້ໄຂສະພາບດັ່ງກ່າວຢ່າງທັນການ ຕາມກົດໝາຍ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະຖານສິ່ງແວດລ້ອມແຫ່ງຊາດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້;
- ປະຕິບັດພັນທະດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຕາມສົນທິສັນຍາ ຫຼື ສັນຍາສາກົນທີ່ ສປປ ລາວເປັນພາຄີ;
- ປະກອບສ່ວນທາງດ້ານງົບປະມານໃນວຽກງານສິ່ງແວດລ້ອມ;
- ດຳເນີນໂຄງການປູກພືດດ້ວຍການນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ປອດໄພ ເຊັ່ນ: ການນຳໃຊ້ຝຸ່ນ, ປຸ໋ຍ, ຢາປາບສັດຕູພືດຢາຂ້າຫຍ້າ, ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນ ແລະ ອື່ນໆ;
- ພາຍຫຼັງສິ້ນສຸດໂຄງການຕ້ອງໄດ້ຟື້ນຟູພື້ນທີ່ເຂດແດນຂອງດິນຄືນຕາມໃບຕາດິນ, ໃບນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ແຜນທີ່ດິນກ່ອນສົ່ງຄືນເຈົ້າຂອງເດີມ;
- ປະຕິບັດພັນທະອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ. (ຄຳແນະນຳ ກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາອະນຸມັດການລົງທຶນ ແລະ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານສຳລັບການປູກພືດກະສິກຳ ເລກທີ 0457/ກຜທ, ລົງວັນທີ 27 ກຸມພາ 2019, ຂໍ້ທີ VIII, ຂໍ້ 2)
- ການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ

ການປຶກສາຫາລື ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນໃນລາວ, ບ້ານແມ່ນຫົວໜ່ວຍນ້ອຍສຸດຂອງການປົກຄອງໃນ "ລະດັບຮາກຖານ" (ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ເລກທີ 60/ສປປ, 2003, ມາດຕາ46). ບ້ານ (ບາງຄັ້ງອາດເອີ້ນວ່າ "ຊຸມຊົນ") ແມ່ນປະກອບດ້ວຍຫຼາຍຄອບຄົວ. ໃນສາກົນໄດ້ມີວິທີປະຕິບັດທີ່ດີ ສຳລັບການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນກ່ອນການດຳເນີນການລົງທຶນຄື "FPIC" ເຊິ່ງຫຍໍ້ມາຈາກຄຳວ່າ: Free Prior and Informed Consent ຫຼື ການໃຫ້ການຍິນຍອມດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈໂດຍໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນລ່ວງໜ້າ ແລະ ພຽງພໍ. ການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ ເປັນສິດຂອງປະຊາຊົນໃນການຕັດສິນໃຈ ໂດຍທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບ ຫຼື ກົດດັນ (ກໍ່ຄື "ດ້ວຍຄວາມສະມັກໃຈ") ແລະ ພວກເຂົາສາມາດໃຫ້ການຍິນຍອມ, ຖອນ

ການຍິນຍອມຫຼື ປະຕິເສດການຍິນຍອມ ຕໍ່ກັບໂຄງການໃດໜຶ່ງທີ່ອາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ເຂົາເຈົ້າເອງ ແລະ ທີ່ດິນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າອີງຕາມເຄື່ອງມືຂອງສາກົນ, ສິດດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນສຳລັບຊາວພື້ນເມືອງ ແຕ່ໃນມຸມມອງຂອງຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຫັນວ່າໝົດທຸກຄົນຄວນໄດ້ຮັບສິດທີ່ລະບຸໃນການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ. ກົດໝາຍຂອງລາວຍັງລະບຸວ່າ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການທຸກຄົນ ຄວນໄດ້ຮັບການປຶກສາຫາລື ແລະ ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ຫຼັກການ ການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ ລະບຸວ່າ ຊຸມຊົນມີສິດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບບັນດາໂຄງການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ໄດ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ກ່ອນການດຳເນີນໂຄງການ, ຜູ້ລົງທຶນຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ເວລາທີ່ພຽງພໍແກ່ຊຸມຊົນໃນການປຶກສາຫາລື ແລະ ຕັດສິນໃຈພາຍໃນເຂົາເຈົ້າເອງວ່າຈະຍິນຍອມ (ຫຼື ປະຕິເສດ) ໂຄງການ. ຫຼັກການການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ ຍັງຖືເປັນແນວທາງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂະບວນການປຶກສາຫາລື ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ. ປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຈາກປະຕິບັດຕາມຫຼັກການການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນກໍ່ຄື ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງໃນທຸກໆດ້ານ. ທ້າຍສຸດ, ຂະບວນການ ການປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນ ຍັງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນໄດ້ຮັບ “ການອະນຸຍາດໃຫ້ປະກອບກິດຈະການຈາກສັງຄົມ” (social license to operate) ກໍ່ຄື ການໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດ ຫຼື ການຍອມຮັບໂດຍລວມຕໍ່ກັບໂຄງການລົງທຶນຈາກຊຸມຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

(ຄູ່ມືພາກສະໜາມ ສຳລັບການລົງທຶນທາງດ້ານກະສິກຳ ແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ທາງດ້ານສັງຄົມໃນ ສປປ ລາວ, ໜ້າທີ 7, ຂອງອົງການບ້ານຈຸດສຸມສາກົນ)

4. ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການລົງທຶນ

ພາກລັດ

ກ່ຽວກັບວຽກງານສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ລັດສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍການວາງນະໂຍບາຍດ້ວຍການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ, ເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ການສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຈຳເປັນ, ການໃຫ້ນະໂຍບາຍທາງດ້ານພາສີ, ສ່ວຍສາອາກອນ, ດ້ານແຮງງານ, ການໃຫ້ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ, ການປະຕິບັດຄວາມສະເໝີພາບລວມທັງການຮັບຮູ້, ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ. (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ມາດຕາ 4, ວັກ 1)

ຜູ້ລົງທຶນ

ນັກລົງທຶນທີ່ສົນໃຈເຂົ້າມາລົງທຶນໃນ ສປປ ລາວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂຄງການທີ່ນ້ອຍ ຫຼື ໃຫ່ຍ ແມ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດພັນທະຕາມກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຖືບັນຊີໂຄງການ, ການເສຍພາສີອາກອນ ແລະ ຄ່າທຳນຽມຕ່າງໆ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ແລະ ປະສານງານ ກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານທຸລະກິດກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນແຕ່ລະຂັ້ນ, ສົ່ງເສີມ ແລະ ຍົກລະດັບວິຊາສະເພາະໃຫ້ແກ່ແຮງງານລາວ, ສະໜອງລະບອບປະກັນສັງຄົມ, ເຄົາລົບນັບຖືຮີດຄອງປະເພນີ, ປະຕິບັດການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍແກ່ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການລົງທຶນຢ່າງໂປ່ງໃສ, ມີມາດຕະການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມຕາມກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ສົນທິສັນຍາສາກົນ. (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ມາດຕາ 72, 73, 74)

ຊາວກະສິກອນ

ຊາວກະສິກອນ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ມີຄຳເຫັນ ໃນຂະບວນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງໂຄງການ ກັບຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ; ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນເປັນສຳເນົາເອກະສານ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບດິນ ຈາກເຈົ້າຂອງໂຄງການ ໃນການດຳເນີນງານຂອງບໍລິສັດລົງທຶນ ລວມທັງຜົນໄດ້ຜົນເສຍ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ; ສົນທະນາພາຍໃນຊຸມຊົນລວມທັງບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ໂດຍມີຂໍ້ມູນ, ແຜນທີ່, ແຜ່ນພັບ, ໂພດສເຕີ ຫຼື ວິດີໂອ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ຜົນກະທົບ; ເຈລະຈາກັບຜູ້ລົງທຶນ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຊຸມຊົນ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະໝັກໃຈ; ຊອກຫາຄຳແນະນຳຈາກພາຍນອກ ກ່ຽວກັບດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ດ້ານວິຊາການ ເພື່ອຊ່ວຍໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການຕໍ່ລອງຕ່າງໆ; ມີການຕັດສິນໃຈ ແລະ ມີຄວາມເອກະພາບຂອງຊຸມຊົນທັງໝົດ ໂດຍອີງໃສ່ສຽງສ່ວນຫຼາຍ ແລະ ບັນທຶກເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ຖືກຕ້ອງທາງດ້ານກົດໝາຍ; ສື່ສານ ກັບຜູ້ລົງທຶນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງໂຄງການ, ຕິດຕາມ ແລະ ລາຍງານສະພາບການດຳເນີທຸລະກິດໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງຂອງຕົນຊາບ. (ຄຳແນະນຳ ກ່ຽວກັບການພິຈາລະນາອະນຸມັດການລົງທຶນ ແລະ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານ ສຳລັບການປູກພືດກະສິກຳ ເລກທີ 0457/ກຜທ, ລົງວັນທີ 27 ກຸມພາ 2019, ຂໍ້ທີ X)

5. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນດ້ານກະສິກຳ

ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງດ້ວຍການປະນີປະນອມກັນ

ໃນກໍລະນີທີ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຄູ່ກໍລະນີຕ້ອງດຳເນີນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງນຳກັນໂດຍສັນຕິວິທີ, ປະນີປະນອມກັນ ຫຼື ໂດຍຜ່ານຄົນກາງ ເພື່ອໃຫ້ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ເປັນທຳ.

ການແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ

ໃນກໍລະນີເກີດຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຄູ່ກໍລະນີ ຫຼື ຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ສາມາດສະເໜີຂໍ້ຂັດແຍ່ງຜ່ານຫ້ອງການບໍລິການ ການລົງທຶນປະຕູດຽວ ເພື່ອສະເໜີຄະນະກຳມະການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນພິຈາລະນາແກ້ໄຂຕາມກົດໝາຍ.

ການຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ

ໃນກໍລະນີເກີດມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງສາມາດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານປະຊາຊົນຕາມກົດໝາຍຂອງສປປ ລາວ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ ທີ່ ສປປ ລາວເປັນພາຄີ. ເມື່ອມີຄຳຕັດສິນຂອງສານທີ່ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ໃຫ້ມີຜົນບັງຄັບປະຕິບັດຕໍ່ຄູ່ກໍລະນີ. (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ສະບັບເລກທີ 14/ສພຊ, ລົງວັນທີ 17 ພະຈິກ 2016, ມາດຕາ 94, 95, 97)

ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ໂດຍສູນແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດທາງດ້ານຜົນປະໂຫຍດລະຫວ່າງນິຕິບຸກຄົນດ້ວຍກັນ, ນິຕິບຸກຄົນກັບບຸກຄົນ, ບຸກຄົນກັບບຸກຄົນ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການລະເມີດສັນຍາ, ການດຳເນີນການຜະລິດທຸລະກິດ.

ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແມ່ນການແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດທາງດ້ານຜົນປະໂຫຍດດ້ວຍການໄກ່ເກ່ຍ ຫຼື ດ້ວຍການຕັດສິນ ຊຶ່ງດຳເນີນຢູ່ນອກລະບົບສານປະຊາຊົນ. (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ສະບັບເລກທີ 06/ສພຊ, ລົງວັນທີ 17 ທັນວາ 2010, ມາດຕາ 2)